

Hồi 2**NHỮNG BÍ ẨN DẦN DẦN HÉ LỘ
QUANG MÔN PHỤC PHÁI THỤ MÔN NHẬN****T**

ử Quang xuất, Bạch Thạch tiêu.

Tiếng kêu rên tuy nhỏ nhưng do mọi người đang yên lặng chờ đợi nên tất cả đều nghe không sót một lời.

Toàn thân chấn động, Cơ Thạch lớn tiếng kêu:

- Quả nhiên lão chính là Thiện Quả đại sư. Đại sư hãy mau nói đi, vì sao Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu? Thảm án Mạnh gia do ai gây ra? Tại sao đại sư nói đây là lúc giang hồ đại loạn, kiếp nạn thất phái? Tại làm sao Thiếu Lâm nghiêng ngã, ma vương đạo nguy?

Những câu hỏi tại sao của chàng là dành cho lão nhân câm lặng vẫn được chàng mang sau lưng.

Và vì trong câu chàng hỏi có đề cập đến “Thiếu Lâm nghiêng ngã”, Hà Phi Phượng bỗng thét lên đề tỉnh:

- Thiện Duyên, lão...

Một tia kiếm xuất hiện.

Véo...

Và Huệ Tâm sư thái đã đứng ngay phía sau lưng Cơ Thạch với câu nói cả quyết:

- Nam mô a di đà phật! Có nhiều điều minh chứng rằng lão nhân đây chính là Thiện Quả đại sư, người ngã đã chết sáu năm trước. Ngoại trừ Thiện Duyên phương trượng, nếu chư vị quan tâm và muốn biết hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia là ai, bản ni nghĩ, chư vị nên lắng lặng chờ nghe thì hơn.

Bị câu nói của Huệ Tâm sư thái khích nộ, Thiện Duyên gầm dữ dội:

- Ai bảo đó là Thiện Quả? Chư vị đừng lầm kế vuơ ma tử Bạch Thạch môn Thiện Quả đã chết, còn lão già kia...

Bất ngờ Hồng Nhật Tán bật quát:

- Thiện Duyên! Nếu người không câm miệng, đừng trách bản nhân trở mặt vô tình.

Bất chấp nét mặt của Thiện Duyên đang nửa sợ hãi nửa căm phẫn, Hồng Nhật Tán đưa mắt nhìn lão nhân được Cơ Thạch mang sau lưng:

- Thiện Quả! Đường như lão có biết về hung thủ đã gây ra thảm án nhà họ Mạnh ta? Lão mau nói đi, ta sẽ không giam giữ lão nữa.

Gia Cát Hưởng bỗng reo lên:

- Người đoán quả không sai, Cơ Thạch. Không ngờ lão đây chính là Thiện Quả, và người chỉ từ câu Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu đoán ra lão Thiện Quả phải biết hung thủ là ai. Hay lắm! Ha...ha...

Đang cười, Gia Cát Hưởng phải nín bật khi bị Hồng Nhật Tán lừ mặt hung dữ:

- Người còn nửa lời gây náo loạn, chớ trách Tử Khí Tam Ngươn Chưởng của ta không vị tình.

Trong khi đó Cơ Thạch vẫn cố lắng nghe hy vọng Thiện Quả sẽ nói ra một sự thật như chàng đã thầm đoán.

Chàng còn nài nỉ Thiện quả:

- Đại sư! Đã bốn mươi sáu năm, Bạch Thạch môn bị hàm oan khó giải, nếu đại sư biết ai là hung thủ thì hãy nói ra. Chẳng phải đại sư có chút thâm tình với gia phụ đó sao?

Lời nài nỉ của chàng liền có kết quả, Thiện Quả đại sư bắt đầu phều phào, nói qua hơi thở nấc nghẹn;

- Cổ Huyết Thành, hự... không phải hung hung thủ. Hung thủ là...

Hồng Nhật tán nôn nóng bước đến gần:

- Là ai, đại sư?

Trong khi mọi người cố chờ một lời nói nữa của Thiện Quả, Huệ Tâm sư thái bỗng hét lên.

- Mau đề phòng! Có kẻ ám toán.

Kiểm của Huệ Tâm sư thái cũng được chớp động.

Véo...

Cùng lúc đó, Hồng Nhật Tán quát:

- Cuồng đồ to gan! Đỡ!

Vù...

Cơ Thạch động tâm dịch người chuyển vị.

Vút...

Nhưng với bằng ấy người và với bao nhiêu đó động tác, Thiện Quả đại sư cũng vẫn kêu lên:

- Là... hự!

Cơ Thạch quay đầu nhìn lại. Cử động của chàng nhanh nhưng cũng chỉ nhìn thấy một tia chớp lóe là hết.

Có lẽ Hồng Nhật Tán cũng nhìn thấy tia chớp lóe đó nên cứ ngỡ người và vô tình chạm vào ánh mắt ngơ ngẩn đến xuất thần của Cơ Thạch.

Cả hai chạm mắt vào nhau và cùng một lúc bừng tỉnh.

Hồng Nhật Tán vì bừng tỉnh nên nhất thời tung người lao đi:

- Chính ngươi là kẻ hạ thủ Mạnh gia năm nào. Mau đứng lại!

Vút!

Chỉ cần một lời nói như thế của Hồng Nhật Tán đủ làm cho Vô Lượng đạo trưởng Huệ Tâm sử thái và Quách Phú chưởng môn phái Điểm Thương tỉnh ngộ.

Quách Phú tắc lưỡi:

- Thân thủ quả bất phàm! Là ai chứ?

Vô Lượng đạo trưởng chấp tay niệm phật:

- Vô lượng thọ phật! Thì ra Cổ Huyết Thành vô tội!

Huệ Tâm sử thái chợt chép miệng:

- Không ngờ Thiện Quả năm xưa không hề bị Cơ Vĩnh sát hại. Thiện Duyên phen này thật bề mặt. Nam mô a di đà phật.

Nhìn Bạch Điền Quang, Trác Thiên Hữu và Du Hoàng Vân lặng lẽ bỏ đi, Gia Cát Hưởng bỗng tiến lại gần Cơ Thạch:

- Sao ngươi không ngăn Thiện Duyên lại. Ngươi không muốn báo thù cho phụ thân ngươi sao?

Cơ Thạch cười bí ẩn:

- Hãy cho lão sống thêm ít ngày nữa! Lão đã gieo nhân tất phải gặt quả.

oOo

Nhìn ngọn lửa tàn dần, Cơ Thạch lẩm bẩm:

- Dù biết đại sư đối với cuộc sống cõi hồng trần này chỉ là sinh ký tử quy, đại sư đã về đến chốn cực lạc vui vẻ ở niết bàn, nhưng đại sư yên tâm, Cơ Thạch này vẫn hứa sẽ đưa di cốt của đại sư về Thiếu Lâm tự. Vĩnh biệt.

Chờ Cơ Thạch gom nhặt nắm tro tàn của người đã từng là một trong tứ đại thần tăng cho vào hũ cốt xong, Gia Cát Hưởng mới dám lên tiếng:

- Như ngươi đã đoán ra hung thủ hạ sát Thiện Quả?

Hà Phi Phượng cũng hỏi:

- Như Hồng Nhật Tán cũng biết nên không xem bốn môn Bạch Thạch là kẻ thù? Hung thủ thật sự là ai?

Cơ Thạch thở dài:

- Chuyện hãy còn nhiều bí ẩn, tại hạ chưa thể nói. Vả lại, càng nói chư vị càng hoang mang, phỏng có ích gì?

Không để cho Gia Cát Hưởng làm dữ vì không được toại nguyện, Cơ Thạch chợt đưa mắt nhìn Huệ Tâm sư thái:

- Văn bối đã mấy phen lầm lẫn, ngộ nhận sư thái là kẻ thù, mong sư thái lượng thứ cho.

Huệ Tâm sư thái chợt có cái nhìn xa vắng:

- Bần ni nào dám trách! Huống chi khi còn bé thiếu hiệp đã chịu nhiều tâm khổ vì thất đại phái, bần ni có muốn giúp cũng không thể tận lực.

Phát hiện cái nhìn kỳ lạ này, Cơ Thạch hoang mang:

- Sư thái có nói văn bối mới nhớ. Cũng vì lầm lẫn, sáu năm trước văn bối cũng từng xúc phạm, phải chăng sư thái cho đến giờ vẫn còn buồn?

Huệ Tâm sư thái xua tay:

- Nam mô a di đà phật! Bần ni dù có buồn cũng không hề buồn thiếu hiệp. Nhưng thiếu hiệp đừng hỏi nữa, bằng không bần ni buộc phải nói dối, phạm vào giới luật bốn phái.

Quách Phú bỗng mỉm cười:

- Thế mới biết thất tình lục dục cũng có sức mạnh vô biên, chuyện đã ngoài hai mươi năm, không ngờ cho đến nay sư thái vẫn còn bận lòng.

Huệ Tâm sư thái nghiêm mặt:

- Quách chưởng môn cũng như xưa, không thể buông tha cho bần ni sao?

Quách Phú cười lớn nói:

- Quách mỗ không buông tha thì làm gì được sư thái? Nga My cũng là một đại phái. Điểm Thương của mỗ dĩ nhiên không dám chạm vào.

Thấy sắc mặt của Cơ Thạch vẫn hoang mang, Vô Lượng đạo trưởng bỗng lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật! Cơ thiếu hiệp đừng để tâm những gì Quách chưởng môn nói. Hay hơn hết thiếu hiệp nên cho mọi người biết hung thủ là ai, tại sao cố tình di họa cho Bạch Thạch, tạo nhầm lẫn cho thất đại phái suốt bốn mươi sáu năm?

Được dịp Gia Cát Hưởng cũng nhanh nhẩu:

- Không sai! Ta nghĩ người nên nói để mọi người biết mà phòng bị. Người đừng quên những gì Thiện Quả đã nói. Giang hồ đại loạn, kiếp nạn thất đại phái.

Cơ Thạch giật mình:

- Phải rồi! Suýt nữa tại hạ không nghĩ ra. Người này đã lâu không lộ diện, nay sự việc bị vỡ lở chắc chắn giang hồ phải một phen nghiêng ngả, đắm chìm trong ma kiếp.

Hà Phi Phượng nôn nóng:

- Vậy người nói đi còn chờ gì nữa?

Cơ Thạch nhìn mọi người:

- Lúc Thiên Quả đại sư bị kẻ bí ẩn hạ thủ chư vị có nhìn thấy một tia sáng lóe lên?

Huệ Tâm gật đầu:

- Đó là tia kiếm quang, bản ni tin chắc như vậy.

Quách Phú lắc đầu:

- Nếu là kiếm tất phải có người vận dụng. Vì không thấy người sử kiếm, ta tin chắc đó là một đạo ám khí.

Vô Lượng đạo trưởng thở dài:

- Là kiếm hay là ám khí gì cũng vậy. Có thể khiến Thiện Quả mất mạng cho dù có đến ba người cùng một lúc xuất thủ ngăn đón, thân thủ của nhân vật này...

Hà Phi Phượng bỗng kêu lớn, khiến lời đang nói của Vô Lượng đạo trưởng phải bị cắt ngang:

- Tia kiếm bật lóe lên mà không phát hiện người sử kiếm ư? Phải chăng là Phi Kiếm?

Gia Cát Hưởng giật mình:

- Đạo Kiếm Thượng Nhân? Có lý nào chính là...

Vô Lượng đạo trưởng xua tay loạn:

- Thượng Nhân là nhân vật chính phái, có thể chết đã lâu. Chư vị đừng nghĩ quấy cho hương hồn người đã chết.

Huệ Tâm nghi hoặc nhìn Cơ Thạch:

- Đạo Kiếm Thượng Nhân chính là sư phụ của lệnh tôn. Nếu thiếu hiệp có ý nghĩ xúc phạm này bản ni cho rằng...

Quách Phú vì quá hoang mang phải gất lên:

- Chư vị bất tất phải nhiều lời. Đúng hay sai, sao không chờ nghe Cơ Thạch tự nói rõ?

Cơ Thạch chùng giọng thật thảm não:

- Chư vị đoán không sai đâu. Dù không muốn tin tại hạ cũng không thể phủ nhận sự thật.

Phản ứng của mọi người sau câu nói của Cơ Thạch là cả một trời nghi hoặc. Hàng loạt những câu hỏi liên vang lên và Cơ Thạch không thể không giải đáp theo như chàng hiểu:

- Sao cứ phải Thượng Nhân, không là kẻ nào khác?
- Vì ngoài Thượng Nhân đạt mức tinh thâm về kiếm đạo, còn ai khác có khả năng phi kiếm lấy mạng người từ xa?
- Nếu đã có bản lãnh đạt mức thông huyền hà cớ gì Thượng Nhân phải vì Tử Khí Tam Ngươn Chưởng gây thảm sát Mạnh gia?
- Đoạt công phu chỉ là cái cớ che mắt thiên hạ, thực chất Thượng Nhân chỉ muốn di họa và hủy diệt Bạch Thạch môn.
- Thượng nhân có oán thù với Bạch Thạch môn?
- Không những không có oán thù, ngược lại Thượng Nhân cũng là người Bạch Thạch môn
- Cái gì? Đạo Kiếm Thượng Nhân sao là người của môn phái Bạch Thạch?
- Chuyện này vốn dĩ không nên nói Bạch Thạch môn truyền đến nay được sáu đời, vào đời môn chủ thứ hai, Bạch Thạch môn vì mâu thuẫn giữa kiếm và chưởng đã phân khai, số còn lại vẫn giữ nguyên danh xưng Bạch Thạch môn.
- Nói vậy Thượng Nhân là người theo kiếm phái?
- Thoạt đầu là vậy! Đến khi phát hiện Bạch Thạch môn chỉ có kiếm pháp hoa mỹ mà hoàn toàn không có thực lực. Thượng Nhân tự ly khai. Sau đó nhờ vô tình tìm thấy tâm pháp Tiên Thiên thời thượng cổ, Thượng Nhân có công khổ luyện và đạt đến uy danh hiện giờ.
- Nếu là vậy vẫn chưa đủ nguyên nhân khiến Thượng Nhân oán hận Cổ Huyết Thành.
- Xét về lý thì không đủ. Nhưng xét về tình thì Thượng Nhân có thể hận vì Cổ Huyết Thành ly khai khiến Bạch Thạch môn đi dần vào chỗ suy vi. Vì nếu có thể nhìn thấy Cổ Huyết Thành bị mọi người oán hận đến phát ra hủy diệt, Thượng Nhân sao có thể bỏ qua?

Thủy chung, Huệ Tâm sư thái không hề thốt lên bất luận câu nghi vấn nào.

Chờ đến lúc này xem như Cơ Thạch đã giải thích tất cả cho mọi người thông tỏ sư thái mới buông tiếng thở dài:

- Nam mô a di đà phật! Bất luận ai muốn nói gì thì nói, bản ni chỉ có thể quyết chắc một điều. Cao đồ phải xuất tự minh sư. Nội Khoái Kiếm Cơ Vĩnh luôn có hành vi quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không thể có một vị sư phụ hành sự bất minh. Đã đến lúc bản ni phải đi rồi chứ vị xin cáo biệt.

Một lúc sau đến lượt Quách Phú và Vô Lượng đạo trưởng cáo lui:

- Dù người đó là ai, phải hay không phải Đạo Kiếm thượng Nhân, nếu đã dám giết Thiện Quả để diệt khẩu tất có dã tâm rất lớn. Chúng ta nên quay về, tự lo cho bản thân thì hơn.

Họ đi rồi Cơ Thạch mới dám hỏi Hà Phi Phượng:

- Tỷ tỷ đến đây còn lệnh sư thì sao?

Hà Phi Phượng chột bối rối:

- Linh Hàn Khí đã bị hóa giải, gia sư bảo Cửu Âm Công rất lợi hại, ta có lưu lại cũng vô ích. Không những thế còn bị tổn hại nguyên khí. Ta lo cho người đến Quân Sơn chỉ có một mình nên...

Chàng kinh ngạc:

- Sao tỷ tỷ biết đệ đến Quân Sơn?

Hà Phi Phượng càng thêm lúng túng:

- Ta thử suy đoán. Người từng bảo, Gia Cát tiên sinh không hề bị giam ở Hoài Giang, kể đó người nói Tạ Linh Oai là người của Hồng Nhật Tán. Ta đoán, chỉ có Quân Sơn là nơi Hồng Nhật Tán đã từng luyện Tử Khí Tam Ngươn Chưởng, vì ánh Tử Quang đã có lần bị phát lộ. Kể ra ta đoán không sai chứ?

Gia Cát Hưởng bật cười:

- Người đừng nghĩ Phi Phượng kém tâm cơ hơn người. Theo ta, người nên cho Phi Phượng theo người chỉ có lợi nhất định không có hại.

Cơ Thạch chớp mắt vài lượt:

- Có bao giờ tại hạ nói là không cho Hà tỷ tỷ cùng đi? Gia Cát tiên sinh thử nhớ lại xem nào?

Hà Phi Phượng nhoẻn cười:

- Là người tự nói nha. Quân tử bất hí ngôn, người không được tìm cớ, bảo ta không được theo người.

Chàng nheo mắt:

- Đương nhiên rồi. Bồn môn chủ đã nói nhất định giữ lời, trừ phi Hà tỷ tỷ vi phạm môn quy khiến...

Gia Cát Hưởng kinh ngạc:

- Nói sao? Người là môn chủ Bạch Thạch môn?

Chàng gật đầu:

- Gia sư đã ủy thác, tại hạ nào dám không nhận.

Gia Cát Hưởng bỗng bắn khoăn:

- Này, Bạch Thạch môn có thu nhận môn nhân không?

Chàng mơ hồ hiểu:

- Đương nhiên là có và đã thu nhận được hai người.

- Là ai?

Gia Cát Hưởng nôn nao thấy rõ.

Cơ Thạch chỉ Hà Phi Phượng:

- Hà tử tử và lệnh sư.

- Úy! Chẳng phải người nói sư phụ của Hà nhi vốn đã là người của Bạch Thạch môn sao?

Hà Phi Phượng chùng giọng xuống:

- Gia sư tự luyện công phu ngoài phái, đã bị trục xuất khỏi môn trường. Nhờ môn chủ đại lượng, đã thu nhận làm môn nhân.

Cơ Thạch không thể lãnh đạm trước nỗi buồn của Hà Phi Phượng:

- Nếu có cách nào khác giúp lệnh sư loại bỏ Linh Hàn Khí mà không cần luyện Cửu Âm Công, chỉ cần việc của lệnh sư sau này được minh bạch, việc trục xuất kia nhất định không thể có. Đằng này vì cần đến Cửu Âm Công, tại hạ không thể làm khác. Gia có gia pháp, môn có môn quy. Tại hạ nào muốn!

Gia Cát Hưởng gật đầu:

- Xử trí như vậy tuy bề ngoài là có phần khắt khe nhưng sự thật lại đầy đủ tình lý, rất minh bạch. Hà nhi! Người và lệnh sư được môn chủ quan tâm chiếu cố, người đừng càn nghĩ mà trách oan môn chủ. Đối lại là ta, nhất định ta sẽ vì cảm kích mà thêm tận tụy.

Cơ Thạch mỉm cười:

- Bạch Thạch môn đang lúc khôi phục, rất cần những môn nhân như Gia Cát tiên sinh. Nếu tiên sinh không ngại Cơ Thạch này...

Gia Cát Hưởng bật cười:

- Vậy thì còn gì bằng! Ta đang ngại không biết có cách nào mở miệng đây. Ha... ha...! Rất cuộc Gia Cát Hưởng này cũng tìm được một chỗ để dung thân. Môn chủ xin hãy nhận một lễ của...

Cơ Thạch vội xua tay ngăn lại:

- Không cần vội như thế đâu tiên sinh. Chúng ta cứ biết như thế đã. Sau này khi hội bầm với gia sư bốn môn sẽ có đại điển lễ quang môn phục phái. Lúc đó, chiếu theo công trạng tại hạ sẽ có những bố trí thích đáng cho từng người.

Gia Cát Hưởng gật đầu tán thành:

- Môn chủ có cần trọng như vậy càng tốt. Quả nhiên Gia Cát mỡ không nhìn lầm người.

Cơ Thạch lại mỉm cười:

- Có lầm hay không sau này sẽ biết. Bây giờ, tại hạ có một việc cần nhờ tiên sinh giúp cho.

Cơ Thạch nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai Gia Cát Hưởng một lúc lâu.

Sau đó Gia Cát Hưởng kêu:

- Môn chủ có ý ngờ...

Cơ Thạch đưa tay lên môi:

- Suyt! Thiên cơ bất khả lậu. Tất cả đều trông chờ tiên sinh.

Gia Cát Hưởng gật đầu:

- Môn chủ yên tâm! Mỡ nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của môn chủ. Cáo biệt! Vút!

oOo